

skriber ind paa Grundlag af Injurielovgivningen, hvorved et Ord som Røverkaptajn kommer til at spille en Rolle, saa ser man med nogen Forbavselse derpaa. I et Land, hvor vi er vant til at høre det forenede, sejrige Demokrati betegne indirekte Afgifter som privilegeret Lømmetyveri, maa man ikke forbavses over, at man fra anden Side betragter de direkte Skatter som Skatteplyndring — jeg har dog aldrig brugt dette Udtryk —, og at en lærenem Elev, som ønsker at tale til sine Tilhøreres inderste, om end ikke bedste, Følelser, derefter gaar et Skridt videre og taler om Røverkaptajn. Nu har jeg vel Indtryk af, at Statsministeren selvfølgelig personlig er fuldkommen uberørt af dette, det gaar jeg ud fra; jeg har ogsaa Indtryk af, at man fra Ministeriets Side ikke er tilfreds med den fremskudte Plads, Ordet Røverkaptajn har faaet i disse Præmisser. Men der er jo det uheldige, at naar Regeringen en Gang har givet Ordre til at sætte ind paa Injurielovgivningen, saa har det forfatningsmæssigt kun een Vej at gaa til at søge at faa sit Resultat frem. Det er den at give Anklagemyndigheden Ordre til indtrængende at fremhæve ved og under Domsforhandlingen og intet andet Sted end under Domsforhandlingen, at man ønsker Præmisserne ændret. Herom haaber jeg, at jeg er i fuldkommen Overensstemmelse med den høje Justitsminister. (*Justitsministeren*: Ja!). Jeg skal i øvrigt ikke opholde mig længe ved Sagen. Det, der foreligger for Offentligheden, virker, som sagt, noget desorienterende. Naar man saaledes forleden Dag saa i samme Blad, at Politimesteren havde begæret Forundersøgelse mod de paagældende for Oprør, samtidig med at der stod, at Hovedmanden havde indsendt et Bønskrift til Statsministeren om at modtage en Henvendelse, saa siger man til sig selv, at der er en Uklarhed over Maal og Midler hos Ledelsen af denne Bevægelse dernede, som gør, at denne Bevægelse vist maa skønnes ikke at have Krav paa en saa sensationsvækkende Omtale i navnlig Hovedstadspressen, men jo ogsaa i et enkelt sønderjydske Blad, som den har faaet. Der faldt paa Aabenraa-Mødet en enkelt Udtalelse om Kongeaa-Grænsen, som er af den Art, at det er uforstaaeligt, at nogen dansksindet Mand efter dette kan være med i Bevægelsen. Men bag alt dette, som altsaa efter min Mening alle fornuftige Mennesker her i Landet er enige om at tage Afstand fra, ligger der noget, man maa stræbe at forstaa. Der ligger bag dette en Bevægelse

derne, som synes at være væsentlig økonomisk betonet, og det er klart, at baade de for hele Landet fælles og de for Sønderjylland særlig vanskelige Forhold for Tiden virker med. Der er for Sønderjyllands Vedkommende den særlige Ting, at det er klart, at den fælles Længsel mod det, vi kalder de gode, gamle Dage, kan i Sønderjylland, navnlig naar den understøttes behændigt af en maaltbevidst Agitation, gives en Drejning, som nationalt set er overordentlig beklagelig. Jeg vil gerne give det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelser om Enigheden indenfor de danske Partier i Forholdet overfor Sønderjylland min fulde Tilslutning, og jeg vil fuldt ud tiltræde det, som det ærede Medlem sagde om, at Interessen for Sønderjylland ikke tiltrænger noget Incitament — saaledes kan jeg vist omskrive det — af den Art, som denne Agitation dernede betyder. Der er dog et enkelt Punkt, som det ærede Medlem ganske naturligt ikke i særlig Grad kom ind paa, men som jeg kunde ønske at dvæle noget ved. Det er Erhvervsforholdene dernede, saaledes som de er forværrede ved den tyske Toldlov. Jeg forstaaar særdeles godt, at Folk, der føler sig ramt, indskrænkede i deres Erhvervsmuligheder af en tysk Toldlov, kun med Utaalmodighed hører paa Udenrigsministerens smukke og formfuldendte Udvikling af den store Opmærksomhed, hvormed man fra dansk Side følger Gangen i de tyske Toldlovsforhandlinger, og at man heller ikke føler sig tilfredsstillet ved Landbrugsministerens Udtalelser. Jeg forstaaar særdeles godt, at man finder, at alt dette er for valent, at det er, om jeg saa maa sige, for lidet aktivt. I øvrigt kunde der jo anstilles en interessant Sammenligning mellem de danske sønderjydske og de danske nordjydske Bønders Opfattelse. Her tænker jeg altsaa aldeles ikke paa Selvstyremændene, men paa den rolige og besindige sønderjydske Befolkning ud fra dens Opfattelse af Spørgsmaalene Skat og social Lovgivning og hele Opbygningen af Samfundet. Naar man saa tænker paa, at det er Folk nøjagtig af samme Støbning som dem, der bor Nord for den gamle Grænse, og ser den store Forskel i Opfattelsen, faar man et klart Billede af, hvor langt og for saa vidt hvor dygtigt de danske Venstrepartier af alle Afskyninger har ført den danske Bonde frem til det Punkt, hvor vi nu staar. Nu har jeg unægtelig et Indtryk af, at der ogsaa Nord for Kongeaaen paa mange Punkter rører sig Bevægelser af tilsvarende Art